

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

En

79

smuk Sang.

Mel. I Lemmer hvis Hoved har.

Kom hid mine Venner, som lystet at høre,
Jeg vil for Eder fremføre en Sang.
Jeg kalder dem Venner, som Tungen kan røre,
Saavel af den ringe, som hoiere Stand.

Min Mening den ei er
Til nogen Mands Besvær,
Enhver maa vel sige:
D, vanskelig' Tude!

So længer' vi leve, jo længer' jo værr'.

2.

I Verden indtræde vi nøgne og spæde,
Ukjendte til Alt paa den slibrige Vej;
Ukjendte til Sorrig, ukjendte til Glæde,
Betrede vi Livets ustadige Sti.

D, du skønne Ungdoms Aar,
Som saa hastig bortgaar;
De blideste Dage
Hensvinde saa sage,

Saa ubeständig er Menneskets Aar.

V box 16:470

3.
Sykkelig er den, som Verden forlader,
Førend han lærer at kjende den ret;
Hans Død vil begrædes af Moder og Fader
Og Andre, som haver hans Levnet vel kjendt.
Men vi som leve maa,
Omkring i Verden gaa,
Hos Andre maa slæbe
For Føde og for Klæde,
De Tider ere lange af Dage og Aar.

4.
Jeg mindes tilbage fra Ungdommens Dage
I fra mine spædste Alder og Aar.
Da kjendte jeg hverken til Sorg eller Plage,
Hos mine Forældre jeg stedse da var;
De mig opdrage lod
Med al Formaning god,
Jeg ærlig skulde vandre;
Men nu maa jeg angre,
At jeg haver gjort dem saa ilde imod.

5.
Ihi strax da mine Ungdoms Aar tilstog,
At jeg kunde tjene hos Andre mit Brød,
Da glemte jeg alle Formaninger gode,
Som mine Forældre mig altid da bød;
Jeg tænkte mindst derpaa,
At det saa skulde gaa;
Jeg tænkte at springe
Paa Roser og Liljer,
Men Verden medfører ei saadanne Kaar.

6.
Jeg haver ei Rigdom, ei Guds eller Vælde,
Jeg haver ei Penge, jeg haver ei Guld,
Jeg haver ei Midler jeg kan mig tilholde,
I Verden jeg er som en vilvende Fugl;
Dog trøster jeg mig igjen,
Naar Gud han er min Ven,
Ja han er min Fader,
Mig aldrig forlader
Han hjælper saamangen en forrigfuld Ven!

7.
Ihi beder jeg Guds, mine Forældre Kjære,
Jeg har Jer fortørnet det kan jeg vel forstaa;
Jeg er jo Jers Barn, I maa mig forlade,
Betank at vi Alle skal blive til Jord;
Tænk paa den store Dag,
Da Gver skal for sin Sag
For Herren at svare,
Vor Sjæl staar i Fare,
Gud hjælpe os Alle paa hin store Dag.

8.
Saa raader jeg Alle i Ungdommens Dage,
At de ubi Tide vil tænke sig om;
Man kan ikke kalde de Dage tilbage,
Man kan ikke vide naar Gud holder Dom;
Naar Lyset bli'r udsuget
Og Doren er tilluft,
Ja Dagen er omme
Og Ratten monn' komme,
Da er det for sildt at taale sig om.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm

0

9.

Ihi nu maa jeg sukke og alvorlig bede:
O Gud! vær mig naadig og redde min Sjæl,
Da frygter jeg ikke for Sorg eller Plage,
Du er jo min Glæde, Du hjælper mig vel!

Om jeg ei bliver fri,
Jeg maa dog nøie mig,
Saavel som de Andre,
I Verden at vandre,

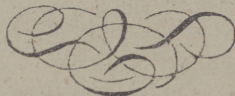
Naar jeg kun omsider kan blive hos Dig.

10.

Nu maa jeg da slutte med Salomons Tanke,
Hans Ord de er sande og lyde til os;
Ofte at flytte for dem som maa vandre,
Ofte at flytte han kalder ei godt;

Men at engang vel er
Den bedste Flyttelse,
At flytte til Herren,
Naar vi gaar fra Verden,

Naar vi vore Venner skal sige Farvel!

Tromsø. Paa M. Urdals Forlag, u.å.

trykt af J. B. Foss.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10